

NOVÉNA K SV. VINCENCI – PŘÍPRAVA NA PŘÍCHOD RELIKVIE

1. den – Víra v Boha

Vincenc de Paul ve svých třiceti letech prožíval hlubokou duchovní krizi, tzv. noc duše. Na královském dvoře v Paříži se seznámil s jedním teologem, který byl slavným kazatelem. Proto si ho královna povolala na královský dvůr, aby tam vykonával kněžskou službu. Avšak nečinnost na královském dvoře způsobila, že teolog začal pociťovat silná pokušení proti víře v Boha. Nedokázal se ani modlit Otče náš a navíc se u něho projevovaly rouhavé myšlenky proti Kristu. Se svým trápením se svěřil Vincenci. Toto silné duševní napětí vyústilo i do tělesné nemoci. Vincenc se lekl, že ten člověk nakonec zemře v takovém rozpoložení a začal prosit za něho Boha. V modlitbě požádal, aby Bůh zbavil toho teologa duševního trápení a přenesl ho na něj. Teolog pocítil duševní uzdravení, uznal všechny pravdy víry, přijal svátosti a v pokoji zemřel. Pro Vincence však nastalo období trýzně. Jeho duše se najednou ocitla v temné noci. Nebyl schopný ani vykonávat úkony víry. Napsal si vyznání víry, vložil ho do kapsy a nosil na svém srdci. Udělal rozhodnutí, že pokaždé, když přiloží svou ruku na hrud', zříká se pokušení. Tímto způsobem umlčel pokušení zlého ducha bez toho, aby s ním komunikoval. Druhý způsob, který pomohl Vincenci oživovat víru, bylo navštěvování nemocných. Když se potkával s bídou, pokušení sláblo. Toto období trvalo tři nebo čtyři roky. Pokušení definitivně skončilo, když udělal neodvolatelné rozhodnutí, že z lásky k Ježíši Kristu věnuje celý svůj život službě chudým. Po tomto rozhodnutí se jeho duše naplnila světlem. Vincenc vyšel z této zkoušky očištěn a posílen. Setkal se s Bohem, ale i se sebou samým.

Svatý Vincenci de Paul, ty víš, co znamená utrpení duše, když se ztrácí víra v Boha. Prosíme tě, vypros nám hlubokou úctu k Bohu a nadpřirozenou ctnost víry, abychom dosáhli spásy. Ať se naše víra ožíví a projeví se i ve skutcích lásky.

„Mezi skutky lásky neexistuje takový, který by poskytl víc útěchy než návštěva chudých nebo nemocných.“ (sv. Vincenc)

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul

II. den – Komunikovat s Bohem

V roce 1612 byl Vincenc jmenován farářem ve vesnici Clichy (Kliši). Dnes je to součást Paříže. Tam získal své první pastorační zkušenosti. Rád navštěvoval nemocné, plnil si své pastýřské povinnosti a trávil čas s lidmi. Vyslechněme si, co o tom sám říká: „Byl jsem chudým venkovským farářem. Mí farníci byly hodní lidé. Když jsem například řekl, aby přišli na zpověď v první neděli v měsíci, tak poslušně přicházeli každý měsíc a já jsem viděl, jak to prospívá jejich duším. Říkal jsem si: Můj Bože, jak jsem jenom šťastný, že mám takové dobré věřící. Myslím, že ani papež není tak šťastný jako farář mezi lidmi dobrého srdce.“

Co bylo příčinou toho štěstí? To, že plnil Boží vůli, konal to a jenom to, co chce Bůh. Připoutat se k Bohu jako člověk v nouzi, jako dítě, které se s radostí drží ruky svého otce. To je

Vincencovým cílem: hledat vždy útočiště v Bohu. Zdá se, že s Bohem uzavřel trvalé přátelství. Bůh je u něho na prvním místě: „Je zapotřebí pracovat pro čest a slávu Boží a snažit se mít co největší úctu k našemu Pánu. Žít v Boží přítomnosti, často k němu pozvedat svou mysl a rozhodovat o věcech až potom, když jsme k němu pozvedli svého ducha. Neptáme se, jestli to, co děláme, chce i Bůh? Neptáme se, jestli to, co děláme, činíme z lásky k Němu?

V každodenním koloběhu života se lehce stává, že zapomínáme na Boha, na jeho přítomnost. Zapomínáme na modlitbu a rozhovor s ním o tom, co konáme, nebo co budeme konat. Žijeme ve světě komunikačních prostředků. Prostřednictvím internetu a jiných médií si dokážeme najít návod, jak postupovat v různých situacích. Kéž na orodování sv. Vincence nalezneme způsob, jak prohlubovat svůj vztah s Bohem.

„Odevzdejme se Bohu, abychom odteď konali všechny naše skutky jenom z lásky k němu a proto, abychom se mu zalíbili. Tak se stane, že každý náš skutek, jakkoli malý, bude velikým a záslužným před jeho Božskou velebností.“ (sv. Vincenc)

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul

III. den – Horlivost pro Boží království

Vincenc je člověkem, který je uchvácen láskou k Bohu. Přece se však přiznává, že nemá dobrou povahu: „Rozčiluji se, jsem nestálý, pořád si stěžuji a posuzuji druhé.“ Jeho chyby nejsou na překážku Božím plánům. Neprojevují se v něm jenom špatné ale i dobré vlastnosti: statečnost, odvaha, no především horlivost. Nesnáší bezcitnost a lenost. Milost staví na přirozenosti.

Vincencova mise dostává konkrétní podobu v roce 1617. Zavolali ho k jednomu umírajícímu sedláku, kterého celá vesnice znala jako nábožného člověka. Vincenc ho povzbudil ke generální (životní) svaté zpovědi. Po zpovědi si tento muž dal zavolat madam de Gondi a své příbuzné. Děkoval jim, že mu zavolali kněze. Přiznal se jim, že od svého mládí se úmyslně nevyznával z těžkého hříchu, protože se za něho styděl. Vincenc mu pomohl osvobodit se od hříchů, zbavit výčitek svědomí, zachránit duši před věčným zatracením.

Poslechněme si, jak tuto událost vylíčil Vincenc za několik let svým spolubratřím: „Ten sedlák za několik dnů zemřel. Madam de Gondi na základě této události pochopila nevyhnutelnost generální zpovědi a prosila mě, abych na příští den kázal na toto téma. Udělal jsem tak ... ve vesnici Folleville (Folvij) – a Bůh požehnal mé práci natolik, že všichni obyvatelé přistoupili ke sv. zpovědi. Zástup byl tak veliký, že jsem musel zavolat ještě dva kněze – jezuity, aby mi pomohli zpovídat, kázat a vyučovat katechismus.“

Tato událost se odehrála 25. ledna 1617, na svátek Obrácení svatého apoštola Pavla. Vincenc byl knězem už 17 let. V této události objevil, co je náplní jeho kněžského poslání: pomáhat lidem ke spáse. V tomto poslání ho podpořilo víc kněží, kteří se k němu přidali.

Svatý Vincenci, pomoz nám jednat podle toho, co nám vnuká Duch svatý. Vypros nám odvahu konat to, co obnovuje život milosti v duších lidí, kteří ztratili směr k nebi. Dej nám milost

přistoupit ke svaté zpovědi a povzbudit k ní i své příbuzné. Pomož nám, abychom ani my ani naši blízcí neodcházeli do věčnosti bez přijetí svaté zpovědi.

“ Nesmíme pochybovat o tom, že chudí jsou údy tajemného těla Kristova a v nich sloužíme samotnému Ježíši Kristu.” (sv. Vincenc)

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul.

IV. den – Největší poklad

Po silném zážitku z Folleville si začal Vincenc uvědomovat, že hlasem umírajícího sedláka a zpovědi tolika lidí nadšených jeho kázáním k němu promluvil Bůh. Uvědomoval si to a ptal se sebe samého, jakou dá odpověď na tento hlas! Vnitřní neklid mu už nedovoloval, aby i nadále žil v pohodlí rodiny de Gondi jako vychovatel jejich synů. Cítil, že ho volá obyčejný venkovský lid. Biskup mu nabídl farnost Chatillion – les – Dombes (Šatijon – le Domb), pro kterou hledal horlivého pastýře. Městečko nedaleko Ženevy bylo silně ovlivněno kalvinizmem. Farnost měla šest kněží, ale jejich život byl spíš k pohoršení než k povzbuzení. Chodili do hospody, nesloužili mše atd. Vincenc si uvědomil, že proměna lidí nastane jenom skrze proměnu kněží. V té době ve Francii nebyly kněžské semináře. Když někdo chtěl být knězem, vyučil ho jeho farář, a pak mohl přistoupit ke svěcení. Duchovní zanedbanost lidí byla důsledkem nevzdělanosti a zhýralosti kněží. Jednou když Vincenc cestoval v kočáru spolu s biskupem Augustínem Poitier (Puatie), jedním z nejhorlivějších biskupů, tak se všem zdálo, že biskup usnul, proto všichni přítomní umkli. Po chvíli však biskup promluvil: „Zdá se mi, že jsem našel rychlou a účinnou metodu na přípravu kandidátů ke kněžskému svěcení. Je zapotřebí shromáždit je v mém domě, aby si vykonali duchovní cvičení a poučili se o kněžských povinnostech.“ Na to Vincenc dodal: „Sám Bůh vám to vnukl tuto myšlenku vaše Excellence.“ Biskup dodal: „Tak pusťte se do práce.“ Sestavte seznam témat, o kterých se bude mluvit a přijďte ke mně dva – tři týdny před svěceními a budete organizovat exercicie. To bylo znamení od Boha, které Vincent očekával. Kromě něho přednášeli posluchačům i doktoři ze Sorboně. U Vincence si kandidáti vykonávali generální svatou zpověď. Tak se zrodila nová činnost pro Vincence a jeho spolčníky: exercicie pro kandidáty na kněžské svěcení.

Kněžské povolání je nejdrahoccennějším pokladem pro rodinu, ze které si Bůh povolává. Je zapotřebí ho opatrovat, ochraňovat a podporovat modlitbou a obětí. Svatý Vincenci, pros za nás, abychom vždycky měli dostatek dobrých a svatých kněží.

„ Kandidáti ke kněžství jsou tím nejbohatším a nejccennějším pokladem, který Církev svěřila do mých rukou.” (sv. Vincenc)

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul.

V. den – Evangelizovat skutky lásky

Boží prozřetelnost pomalu odkrývala Vincenci, kterým směrem se má ubírat jeho misie. Další poodkrytí nastalo, když byl farářem v Chatillon-les- Dombes (Šatijon le domb). Jednu neděli, když se chystal na mši svatou, oznámili mu, že na pokraji vesnice žije chudá rodina, která navíc

celá onemocněla. Může se stát, že zemřou hladem, vzkazoval jeden farník. Vincenc byl dotčen touto informací a během kázání vyzval přítomné věřící, aby se té rodiny ujali. A Bůh se dotkl srdcí posluchačů.

Po nešporách se i sám Vincenc vydal navštívit zmíněnou rodinu. S údivem pozoroval, kolik lidí projevilo skutek milosrdenství nemocným a vraceli se z návštěvy od nich. Když vstoupil do domu, přesvědčil se o krajní bídě uvedené rodiny. Těm, co byli na tom zdravotně nejhůř, udělil svátost nemocných. Všiml si i veliké zásoby potravin, které jim přinesli farníci. Pochopil, že touto událostí k němu promluvil Bůh. Uvědomil si však jednu věc: „Tito ubozí lidé dostali dnes příliš dobrých věcí, ale zítra se jim jídlo zkazí. V tomto díle milosrdenství chybí řád. Je zde nutná koordinace. Za tři dny Vincenc zavolał bohaté dámy z města. Předložil jim svůj plán, jak mohou účinně pomáhat chudým ve svém okolí. Povzbudil je, aby založily sdružení, které bude napomáhat i ostatním chudým a nemocným ve farnosti a přednesl jim napsaná pravidla.

Uvědomil si, že křesťanská láska má velkou hodnotu, ale je zapotřebí ji organizovat, aby přinesla dlouhodobější užitek. Dámy souhlasily s jeho návrhem a založily Spolek křesťanské lásky. Bylo to v listopadu 1617. Toto byl základ prvního charitativního díla, které Vincenc inicioval. Dodnes tyto spolky působí v mnohá zemích.

Svatý Vincenci, děkujeme ti za tvůj příklad. Pomož nám překonávat naše pohodlí a nezáměr o lidi v našem okolí. Ať je Boží evangelium čitelné skrze naše skutky lásky.

„Je nutné, aby citová láska se přetavila v lásku, která znamená sloužit chudým s radostí a odvahou, vytrvalostí a láskou.“ (sv. Vincenc)

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul.

VI. den – úterní konference – duchovní formace kněží a chudých

Vincenc de Paul si od počátku uvědomoval ubohý stav kléru. Jednoho dne ho navštívil kněz, který se taky trápil nad touto situací a řekl: „Pane Vincenci, proč nevytvoříte takovou skupinu, jejímž posláním by bylo udržet v nás počáteční horlivost?“ Vincenc si uvědomil, že toto není jenom podnět od člověka, ale další podnět Boží prozřetelnosti. Byl to jeho způsob, jak poznávat Boží vůli. Ne skrze vize nebo zjevení, ale skrze potřeby v konkrétní situaci předložené formou prosby samotného zájemce nebo osoby, která mluví v jeho jménu. Vincenc byl známý právě tím, že si uvědomoval nutnost něco vykonat, ale vždy čekal na podnět od Boží prozřetelnosti.

Exercicie pro kandidáty na kněžství byly jenom začátkem jeho snahy na reformě kléru. Vincenc a jeho spolubratři začali lidové misie využívat na shromažďování kněží z vesnic, kde konali lidové misie, aby jim dělali přednášky o tom, jak důstojně vykonávat kněžskou činnost. Vincenc dlouho přemýšlel, jak najít nové způsoby pro práci s kněžími, které by odlišovaly exercicie pro kandidáty na kněžství a zároveň je doplnily. Inspiraci našel u otců pouště, kteří se občas potkávali, aby si udělali duchovní konference. Zavedl tzv. „Úterní konference.“

Vincenc, věrný své metodě duchovního vůdce, neuspokojil se jenom s udělováním teoretických rad účastníkům konference, ale povzbudil je k činnosti. Na jeho podnět konali

lidové misie pro zedníky a tesaře. Po nich následovaly další. Pro vojáky královské gardy, pro dělníky pařížských manufaktur, pro ženy z útulků, pro chudé z nemocnice Milosrdenství... Vincencova vynalézavá milosrdná láska nezůstala jenom u chudých venkovanů, ale dostala se i k bídým ve městech, kde Misijní společnost neměla dovolení konat svou činnost.

Svatý Vincenci de Paul, ať nám tvá vynalézavá láska pomůže pochopit, že dnešnímu člověku nestačí dát chleba, práci nebo práva. Je nutné víc. Dát mu Boha. Protože největší bídou člověka, je nepřítomnost Boha.

„Milujme Boha, bratři, milujme Boha, ale v námaze našich rukou a v potu našich tváří.“

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul.

VII. den – Společnost dcer křesťanské lásky

Charitativní bratrství pořád narůstala, ale počáteční nadšení ochladlo a vznikaly problémy. I v Paříži se utvořil spolek dam, které sloužily chudým. Mezi nimi vynikala vdova Lujza de Marillac. Vincent ji ze začátku zapojoval do pomoci bratrstvím křesťanské lásky na vesnicích. Navštěvovala je, povzbuzovala, napravovala nedostatky, vysvětlovala jim pravdy víry. U dam, které působily v Paříži, taky ochladlo jejich nadšení a k chudým začaly posílat své služebné. To ale nebylo v souladu s Vincencovou vizí křesťanské lásky jako osobního angažování se křesťana. Chudí potřebovali laskavou starostlivost. Začátkem roku 1630 na misiích ve vesnici Suresnes se Vincenc potkal s jednou mladu venkovanku Margitu Naseau (Nazó). Bůh mu ji poslal jako odpověď na jeho hledání. Byla to chudá holka, pasačka krav, bez jakéhokoli vzdělání. Koupila si slabikář, naučila se číst a psát a učila tomu i ostatní dívky. Když se doslechla, že v Paříži funguje bratrství křesťanské lásky, podnítila se v ní silná touha sloužit v tomto bratrství. „Bůh ji tak miloval, že se stala první dcerou křesťanské lásky. Když Bůh poslal Margitu, pošle i další,“ říkával sv. Vincenc. A bylo tomu tak. Začaly přicházet další a další. Postupně se zrodila myšlenka založit z nich institut. Bylo nutné konat rozvážné a poukazovat na to, že to nejsou řeholnice, ale společenství světských osob, které se budou svobodně pohybovat po ulicích města, navštěvovat nemocné a vězně. Neměly ani hábit, ale obyčejný oděv, který se nosil ve vesnicích v okolí Paříže. Dne 29. listopadu 1633 se skupiny vybraných děvčat ubytovaly v domě Lujzy de Marillac, aby začaly svou duchovní formaci pod jejím vedením. V tento den se zrodila Společnost dcer křesťanské lásky. Lujza de Marillac jim sestavila krátká pravidla, která jim Vincenc postupně vysvětloval. Utrpení chudých bylo první pohnutkou Vincencových charitativních činností. Vincenc byl především člověkem, kterého drtilo utrpení bližních. Říkal: „Nesmíme hodnotit chudé podle jejich vnějšího vzhledu... často jsou přízemní. Ale obraťme list na druhou stranu, obraťme ho ve světle víry a uvidíme, že tito chudí nám představují Syna Božího, který sám chtěl být chudým... Sloužit chudým znamená sloužit samotnému Kristu.“

Pane Ježíši, ty jsi nás upozornil, že chudé budeme mít vždy mezi sebou. Na přímlovu sv. Vincence tě prosíme, otevři naše oči a srdce, abychom je neposuzovali, ale projevovali jim lásku, která nám otevře nebe. Následují litanie k sv. Vincenci de Paul

Následují litanie k sv. Vincenci de Paul.

VIII. den – Skutky křesťanské lásky: pohozené děti

Jednoho dne se Vincenc vracel z lidových misií na venkově. U Pařížské brány uviděl žebráka, který právě mrzačil končetiny malého dítěte. Vincenc se na něho vrhl a křičel: „Barbare, z dálky jsem tě považoval za člověka, ale spletl jsem se!“ Vzal mu dítě a odnesl ho pryč. V té době bylo v Paříži mnoho pohozených dětí. Svobodné nebo chudé maminky neviděly jiné řešení pro své dítě, než ho položit ke vchodu do kostela v naději, že se ho někdo ujme. Pohozené děti, které nezemřely hladem nebo zimou, umístily v městském zařízení nazývaném jesle. Odtud je kupovali většinou žebráci, kteří jim zmrzačili údy a využívali je k žebrání.

Situace pohozených dětí byla v té době veřejným tajemstvím. Nikdo neměl odvahu řešit tento strašný problém. Nejdříve se musely odstranit předsudky, protože pohozené děti byly vnímány jako děti hříchu, pro jejich nemanželský původ. Byla zapotřebí odvaha ve jménu evangelia postavit se proti tomuto postoji a obecnému způsobu myšlení. Vincenc tuto odvahu měl. Předložil tento problém dámám z Bratrství křesťanské lásky. Nejtěžší bylo překonat jejich předsudky. Nakonec začaly s 12 dětmi, které přijaly. Bylo zapotřebí najít pro ně ubytování, stravu, peníze... Po začátečních obtížích Vincenc rozhodl: „Budeme přijímat všechny děti.“

Tato laskavá starostlivost o pohozené děti se stala jedním z charakteristických rysů jeho charitativní činnosti. Právě děti způsobily, že Vincenc se stal zvláštním způsobem otcem chudých. Často však musel povzbuzovat k překonávání těžkostí při této starostlivosti: „Náš nejdobrotivější spasitel řekl svým učedníkům: Nechte děti přicházet ke mně... (Lk 18,16). Byli bychom nevěrní jeho milosti, kdybychom se nechali znechutit kvůli nepohodlí nebo starostem, které kvůli tomu snášíme.“

Svatý Vincenci pomáhej nám, abychom i v dnešní době přijímali děti a vychovávali je v duchu evangelijní lásky.

„Drahé dcery, co dostanete za to, že sloužíte těmto chudým dětem, které opustil celý svět? Samotného Boha ve věčném životě. Drahé dcery, s čím se to dá srovnat?“ (sv. Vincenc)

Následuj litanie k sv. Vincenci de Paul.

IX. den – Svatý Vincenc mezi námi

Nejhezčí a nejobdivovanější vlastností, kterou bychom mohli vyjádřit, kdo je sv. Vincenc, by bylo činná křesťanská láska. Neexistuje výstižnější označení. U něho bylo všechno motivováno křesťanskou láskou: lidové misie, vedení seminářů, exercicie, starostlivost o pohozené děti, žebráci, galejníci, pomoc pro regiony zničené válkami, služba nemocným, zahraniční misie a spousta jiných aktivit na pomoc těm, kteří se ocitli v krajní bídě. Vincenc se nechal inspirovat Bohem, který se stal člověkem a dokonce se nebál ztotožnit s člověkem. U posledního soudu Ježíš řekne: „Co jste neudělali jednomu z mých bratrů a sester, ani mně jste neudělali.“ (Mt 25, 45). Vincent byl nadšený Božím jednáním a povzbuzoval k činnosti pro to, aby se Kristovo poselství rozšířilo do celého světa. Říkával: „Hledejte nejdříve Boží království a jeho spravedlnost...(Mt 6,33). Chci říct, že nestačí jenom konat tak, aby vládl Bůh v nás, ale máme chtít a snažit se o to, aby se Boží království rozšířilo všude, aby Bůh vládl ve všech duších, aby

na zemi bylo jenom jediné pravé náboženství a svět žil jiným způsobem, než žije. To se uskutečnil prostřednictvím Boží síly a svátostmi, které má církev, aby jeho spravedlnost hledali všichni a následovali Ježíše ctnostným životem, aby byl dokonale oslaven v čase i ve věčnosti.“ Vincencova zkušenost poukazuje na způsob jeho myšlení a konání. Projevuje se v myšlence, že nestačí se jenom postarat o to, aby chudí nebyli vyloučení z díla spásy, ale že je nutné dát je na první místo. Sv. Vincenc poukázal na to, že základní osa Kristus – církev – chudí je narušená. Jeho snaha o obnovu křesťanského života vycházela ze dvou úkonů, naučit lidi milovat Boha a naučit je milovat své bratry.

Svatý Vincenci, děkujeme Bohu za dar tvého života a tvého příkladu. Děkujeme ti, že dnes tě můžeme přivítat mezi sebou. Vypros nám u Boha milost se nadchnout a zapálit pro službu Bohu a nejopuštěnějším. Vypros nám, aby i z naší farnosti vycházeli noví dělníci, kteří se budou snažit dát Bohu a chudým celý svůj život.

„Bůh miluje chudé a miluje i ty, co milují chudé. Protože když skutečně někoho milujeme, tak milujeme i jeho přátele a jeho služebníky. Misijní společnost se usiluje s láskou sloužit chudým, kteří jsou milácci Boží. A proto máme naději, že kvůli lásce k nim Bůh bude milovat i nás. Tedy, bratři moji, věnujme se s láskou službě chudým, ba vyhledávejme ty nejchudší a nejopuštěnější.“ (sv. Vincenc)

Následuj litanie k sv. Vincenci de Paul.

Litanie k svatému Vincenci

Pane, smiluj se.

Kriste, smiluj se.

Pane, smiluj se.

Kriste uslyš nás.

Kriste, vyslyš nás.

Bože, náš nebeský Otče, smiluj se nad námi.

Bože Synu, Vykupiteli světa, smiluj se nad námi.

Bože Duchu svatý, smiluj se nad námi.

Bože v Trojici jediný, smiluj se nad námi.

Svatá Maria, oroduj za nás.

Svatý Vincenci de Paul, oroduj za nás.

Svatý Vincenci, od dětství Boží moudrosti vedený,

Svatý Vincenci, od mládí milosrdný,

Svatý Vincenci, od stáda k vedení Božího lidu povoláný,

Svatý Vincenci, jenž si i v otroctví pravou svobodu zachoval,

Svatý Vincenci, spravedlivý a z víry žijící,

Svatý Vincenci, pevný v křesťanské naději,

Svatý Vincenci, ohněm křesťanské lásky zapálený,

Svatý Vincenci, muži jednoduchý, přímý a bohabojný,

Svatý Vincenci, podle příkladu Krista tichý a srdce pokorného,

Svatý Vincenci, tělem i duchem zdrženlivý,

Svatý Vincenci, duchem Ježíše Krista žijící,
Svatý Vincenci, pravý horliteli za slávu Boží,
Svatý Vincenci, neúnavný apoštol duší,
Svatý Vincenci, důsledný odpůrce zásad světa,
Svatý Vincenci, bohatý v křesťanské chudobě,
Svatý Vincenci, v čistotě podobný andělům,
Svatý Vincenci, v poslušnosti vítězí,
Svatý Vincenci, od mládí namáhavě pracující,
Svatý Vincenci, jenž se i zdání zla chránil,
Svatý Vincenci, ve snaze o dokonalost horlivý,
Svatý Vincenci, uprostřed bouřlivého světa jako skála neochvějný,
Svatý Vincenci, ve všech protivenstvích velice trpělivý,
Svatý Vincenci, snášenlivý a velkomyslný v odpouštění,
Svatý Vincenci, věrný synu římskokatolické Církve,
Svatý Vincenci, až do smrti Petrovu stolci oddaný,
Svatý Vincenci, bludným novotám světa odporující,
Svatý Vincenci, hlásat evangelium chudým povoláný,
Svatý Vincenci, laskavý otče kněží,
Svatý Vincenci, moudry zakladateli Misijní kongregace,
Svatý Vincenci, prozíravý zakladateli Společnosti dcer křesťanské lásky,
Svatý Vincenci, patrone všech spolků křesťanské lásky,
Svatý Vincenci, který své formoval pro všechna dobročinná díla,
Svatý Vincenci, štědrý v rozdávání almužny chudým,
Svatý Vincenci, v modlitbě a evangelizaci horlivý,
Svatý Vincenci, věrný následovníku Kristova života a jeho cností až do konce života,
Svatý Vincenci, v dobrém vytrvalý,
Svatý Vincenci, jehož smrt byla před Pánem vzácná,
Svatý Vincenci, nyní z vlastnění pravdy a lásky ve věčnosti blažený,
Svatý Vincenci, abychom tě následovali jako věrné dítky svého otce, oroduj za nás.
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. 3x

Modleme se: Bože, tys pro spásu chudých a vzdělávání duchovenstva naplnil svatého Vincence apoštolskými cnostmi; prosíme, uděl, abychom my, kteří následujeme jeho životní zásady, neustále podněcováni láskou pokračovali v poslání tvého Syna ve světě. Skrze Krista, našeho Pána. **Amen.**